

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΛΕΤΑΓΕ

Η ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ

(ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ ΤΗΝ ΝΥΧΤΑ...)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

«'Εκεί θα είνε σκέφθηκε ο Ταβερνιέ, ή κάμαρη του κ.Χάφνερ του ένοικιαστου τους». Κι' αίσθάνθηκε άμέ-

σως την έπιθυμία νά κάνη με μια οποιαδήποτε πρόφασι τή γνωριμία αύτου του ανθρώπου. 'Ο 'Αλφόνσος Σανέ, ισχυριζόταν ότι ο Χάφνερ είχε θγει έξω κατά τή μιά τή μεσημέρι... Λοιπόν, κατά τή μιά είχε δολοφονηθή και ο Φλοράν Κορντιέ...

Μέσα στην κουζίνα, ή Μάρθα Σανέ, δέν μιλούσε πειά. 'Ο άντρας της ήταν τώρα καθισμένος και διάβαζε...

'Ο Μωρίς Ταβερνιέ πλησίασε περισσότερο πρὸς τὸ παράθυρο και κύτταξε μέσα επί μερικές στιγμές ακόμα.

Τήν ίδια στιγμή, οί δυὸ σύζυγοι ξανάρχισαν τήν κουβέντα, μὰ με δυνατή φωνή τώρα, γιατί τὰ λόγια πὸν ἔλεγε ή Μάρθα Σανέ ἔφταναν μπερδεμένα ὡς αὐτόν.

Γιά ν' ἀκούση καλύτερα, πήγε έντελῶς πλάι στον τοίχο. Τότε ἄκουσε τή Μάρθα Σανέ νά λέη:

— Δέν θέλεις νά με πιστέψης... Σοῦ εἶχα ἀπαγορεύσει νά πᾶς...

Κι' ἐπειδὴ ὁ σύζυγός της δέν τῆς ἀπάντησε, ἐκείνη ἐξακολούθησε:

— 'Ολα, ὅσα μοῦ εἶπες, ἦσαν περιττά... 'Ενῶ ἐσὺ εἶχες πάει στοῦ Φαβρέιγ, με εἶχες ἀφήσει μόνη, ἐδῶ, ἐκτεθειμένη σέ...

Τῆ συνέχεια τῆς φράσεως αὐτῆς δέν μπόρεσε νά τήν ἀκούση ὁ ἀστυνομικός γιατί προφέρθηκε με σιγανή φωνή.

Τότε ὁ Ταβερνιέ δέν δίστασε πειά. 'Ανέβηκε τὰ τρία σκαλοπάτια πὸν ἦσαν μπρὸς στην εἴσοδο τοῦ σπιτιοῦ και χτύπησε τήν πόρτα.

'Ακουσε μιά ἄλλη πόρτα ν' ἀνοίγη στον διάδρομο και τὸν 'Αλφόνσο Σανέ νά ρωτᾷ:

— Ποιὸς εἶνε;... 'Εσεῖς εἰσθε, κ. Χάφνερ;

— 'Επιθεωρητῆς Ταβερνιέ, ἀπάντησε ὁ ἀστυνομικός.

Μιά στιγμή σιωπῆς ἐπακολούθησε κι' ἔπειτα ή πόρτα ἀνοίξε προφυλαχτικά.

— Σεῖς, κύριε ἐπιθεωρητά; τραύλισε ὁ Σανέ.

— Ναι, ἀπάντησε ὁ ἀστυνομικός. 'Ἦρθα σχεδὸν ἀπὸ πίσω σας...

Και μπῆκε μέσα παρὰ τοὺς δισταγμοὺς τοῦ συνομιλητοῦ του.

Δεξιὰ του, στοῦ βάθος εἶδε τή Μάρθα Σανέ νά τὸν κυττάζη περιέργη και ἐκπληκτῆ.

— Καλησπέρα σας, κυρία, τῆς εἶπε. Λογάριαζα νά κάνω τή γνωριμία σας αὔριο, μὰ ή στιγμές μου μοῦ εἶνε πολῦτιμες...

'Επειτα, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν σύζυγό της, τοῦ ἐξήγησε:

— Συλλογίστηκα ἀμέσως μετὰ τήν ἀναχώρησί σας, ὅτι θὰ ἦταν ἐνδιαφέρον γιά μένα νά ἰδῶ τὸν ἐνοικιαστή σας. Μοῦ εἶπατε ὅτι εἶχε θγει σήμερα έξω, κατά τή μιά μετὰ τὸ μεσημέρι... Δέν εἶνε ἔτσι;

— 'Αντὶ τοῦ Σανέ, ἀπάντησε ή γυναίκα του.

— Ναι, θγῆκε έξω λίγο πρὶν ἀπὸ τή μιά... Δέν θέλησε νά φάη μαζί μας...

— Τί ὥρα γύρισε;

— Δέν ἔλειψε και πολῦ... Μισή ὥρα περίπου...

— Θαυμάσια!... 'Ὅπως ξέρετε, ὁ Φλοράν Κορντιέ δολοφονήθηκε τήν ίδια πάνω - κάτω ὥρα πὸν ἔλειψε ὁ ἐνοικιαστής σας... Μακρὰ ἀπὸ μένα ή σκέψις νά τὸν ὑποψιασῶ... Κάθε ἄλλο... 'Ἡ ἀπουσία του θάστηξε πολῦ λίγο και δέν μπορεῖ νά ἀπομακρυνθῆκε πολῦ ἀπὸ δῶ... Μὰ ἴσως νά συνάντησε κανένα στον δρόμο... 'Ἡ μαρτυρία του μπορεῖ νά εἶνε πολῦτιμη.

— Θέλετε νά τὸν δῆτε; ρώτησε ὁ 'Αλφόνσος Σανέ.

— Ναι, ἂν θέλετε νά με συνοδεύσετε ὡς τήν κάμαρή του...

— Μὰ... δέν εἶν' ἐδῶ...

— Δέν εἶν' ἐδῶ;

— 'Ὅχι, θγῆκε έξω πρὸ μιάς ὥρας...

'Ο Ταβερνιέ γύρισε πρὸς τή Μάρθα Σανέ, ή ὁποία τοῦ ἐξήγησε:

— Ναι, θγῆκε έξω πρὸ μιάς ὥρας... Τοῦ εἶπα ὅτι δέν ἦταν ὥρα κατάλληλη νά θγῆ έξα... Εἶχε νυχτώσει πειά και ὑπῆρχε κίνδυνος νά κρυώση... Μοῦ ἀπάντησε ἔτι αισθανόταν τὸν ἑαυτό του καλά και ὅτι ἕνας μικρὸς περίπατος θὰ τὸν ἔκανε καλά... Τότε κι' ἐγὼ δέν ἐπέμεινα περισσότερο...

Κι' ὁ σύζυγός της ἐπρόσθεσε με τή σειρά του:

— Γι' αὐτό, πρὶν σας ἀνοίξω, σας ρώτησα: «Ποιὸς εἶνε;... «Σεῖς εἰσθε, κύριε Χάφνερ;...» 'Υπόθεσα πὸς ἦταν ὁ ἐνοικιαστής μας...

— Τότε πὸς ὑπάρχει φῶς στοῦ ἐπάνω πάτωμα; ρώτησε ὁ ἀστυνομικός. 'Εχετε ἄλλον ἐνοικιαστή;

Φάνηκαν και οί δυὸ ξαφνιασμένοι και ή Μάρθα Σανέ ρώτησε σαοτισμένη:

— Φῶς στοῦ ἐπάνω πάτωμα!... Φῶς!... 'Αναψε λοιπόν τή λάμπα πρὶν θγει έξω!... 'Ὅσο ἦταν ἄκόμα ἡμέρα...

Και ἀπευθυνόμενη πρὸς τὸν σύζυγό της, εἶπε:

— 'Ανέβα λοιπόν νά δῆς!

Μὰ ἀμέσως ἐπρόσθεσε:

— Πρόσεχε... 'Εχετε τὸ νοῦ σας...

— Θέλετε νά συνοδεύσω τὸν σύζυγό σας; ρώτησε ὁ Μωρίς Ταβερνιέ.

— 'Αν θέλετε, κύριε... τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη δισταχτικά.

Οί δυὸ ἄνδρες ἀνέβηκαν ἐπάνω και θρέθηκαν σ' ἕνα διάδρομο στον ὅποιον ὑπῆρχαν τέσσερες πόρτες. Κάτω ἀπὸ τήν μιά ἀπ' αὐτῆς ἔβγαῖναν μερικές ἀκτίνες φωτός.

'Ο 'Αλφόνσος Σανέ εἶχε σταθῆ στοῦ κεφαλόσκαλο και φάνηκε στον ἀστυνομικό ὅτι ἐδίσταζε νά προχωρήσει.

— 'Ελᾶτε, τοῦ εἶπε ἐκεῖνος. Θέλω νά μπῶ μέσα μαζί σας.

Και χτύπησε τή φωτισμένη πόρτα.

Μιά φωνή πολῦ ἀδύνατη τοῦ ἀπάντησε.

'Ο Σανέ εἶχε πλησιάσει ἐν τῷ μεταξύ. Κι' ἀνοίξε, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα γνέψιμο τοῦ ἀστυνομικοῦ, τήν πόρτα, μὰ χωρίς νά μπῆ μέσα.

'Ο ἐνοικιαστής Χάφνερ ἦταν καθισμένος και διάβαζε...

— Περᾶστε, κύριε, εἶπε ὁ Ταβερνιέ στον Σανέ.

Και μπῆκαν μέσα. Τότε ὁ Σανέ εἶπε ἀδέξια στον Χάφνερ:

— Νομίζαμε πὸς εἶχατε θγει έξω.

'Ο Χάφνερ σηκώθηκε. Δέν φαίνόταν σχεδὸν καθόλου ξαφνιασμένος κι' ἀπάντησε προσφέροντας μιά καρέκλα στον ἀστυνομικό:

— Ξαναγύρισα πρὸ τριῶν τετάρτων τῆς ὥρας. 'Ἡ κ. Σανέ εἶ-

'Ἡ Μάρθα Σανέ τὸν κύτταξε περιέργη και ἐκπληκτῆ.

χε δίκη...

Μά δέν σάς ακούσαμε νά ξαναγυρίζετε... Δέν χτυπήσατε τήν πόρτα;

— "Όχι... Ἡ πόρτα τῆς εἰσόδου ἄλλωστε δέν ἦταν κλεισμένη. Ἦταν ἀπλῶς σπρωγμένη... Θεώρησα περιττόν νά σάς ἀνησυχήσω...

Καί ὁ Χάφνερ ξανακάθησε πάλι, ἐνῶ ὁ Ταβερνιέ ἐξακολουθοῦσε νά παραμένει ὄρθιος.

— Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπε στόν ἀστυνομικό μὲ φωνή πού ἔτρεμε λίγο. "Ἐχω πάρει κινίνο καί νοιώθω τόν ἑαυτό μου ἐξαντλημένο.

Τότε ὁ Ταβερνιέ τοῦ ἐξήγησε:

— Εἶδα ἀπ' ἐξω φῶς στήν κάμαρή σας καί σκέφθηκα ὅτι θά εἴσαστε ἐδῶ. Ὁ κ. Σανέ λησμόνησε νά μὲ παρουσιάσει σέ σάς... Εἶμαι ὁ ἀστυνομικός ἐπιθεωρητής Ταβερνιέ... "Ἐχω ἀναλάβει τίς ἔρευνες σχετικῶς μὲ τὸ ἐγκλημα πού διεπράχθη στή γειτονική σας βίλλα Φαβρέιγ... μὲ τὰ ἐγκλήματα μᾶλλον θά ἔπρεπε νά πῶ...

Ὁ Χάφνερ φάνηκε ξαφνιασμένος, μὰ ρώτησε μὲ φωνή πολὺ γαλήνια:

— Μὲ τὰ ἐγκλήματα!... Μὰ δέν ἄκουσα νά γίνεται λόγος γιὰ πολλὰ θύματα;

— Ναι, ὑπάρχουν δυὸ θύματα τώρα... Ὁ Φαβρέιγ προχθές κι' ὁ θεῖος του Κορντιέ πρὸ μερικῶν ὡρῶν...

— "Ὡστε διεπράχθη καί δεύτερο ἐγκλημα; ρώτησε ὁ κ. Χάφνερ.

Καί, κάνοντας τήν ἐρώτησι αὐτή, σηκώθηκε καί πλησίασε τόν ἀστυνομικό.

— Ναι, σήμερα κατὰ τὴν μιὰμιση μετὰ τὸ μεσημέρι... Ἀκριβῶς γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα ἤρθα νά σάς δῶ...

Ὁ κ. Χάφνερ ἔδειξε τὴν ἐκπληξί του μὲ μιὰ κίνησι τοῦ κεφαλιοῦ του, μὰ δέν ἀπάντησε τίποτε. Γιὰ δεύτερη φορά προσέφερε μιὰ καρέκλα στόν Μωρίς Ταβερνιέ, αὐτὸς ὅμως ἀρνήθηκε νά καθῆται, λέγοντας:

— Σας εὐχαριστῶ... Δέν μπορῶ νά καθυστερήσω περισσότερο αὐτὴν τὴν ὥρα. Μονάχα θά ἤθελα νά σάς ρωτήσω τὸ ἐξῆς: ὁ κ. καί ἡ κ. Σανέ μοῦ εἶπαν: ὅτι εἶχατε θγει ἔξω κατὰ τὴν ὥρα τοῦ ἐγκλήματος, δηλαδή ἀπὸ τὴ μιὰ ὡς τὴ μιὰμιση...

— Ναι, πράγματι...

— Σας ρωτᾶω λοιπόν: Ποιὰ διεύθυνσιν ἀκολουθήσατε καί μήπως συναντήσατε κανένα στόν δρόμο σας;

Ὁ Χάφνερ σκέφθηκε μερικές στιγμές.

— Προσπαθῶ νά θυμηθῶ, εἶπε, γιὰ νά μὴν σάς ἀπαντήσω ἐπιπόλαια... "Όχι, δέν συνάντησα κανένα... ἀπολύτως κανένα... Φεύγοντας ἀπὸ δῶ, πήρα τὸν μεγάλο δρόμο ἔφθασα ὡς τὸ σταυροδρόμι καί ξαναγύρισα ἀπὸ τὸν ἴδιο δρόμο...

— Δηλαδή, ἂν σάς κατάλαβα πῆρατε μιὰ διεύθυνσι ἐντελῶς ἀντίθετη ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ ἐγκλήματος.

— Ναι, ἐντελῶς ἀντίθετη, ἀπάντησε ὁ κ. Χάφνερ.

— Καί δέν συναντήσατε κανένα στό δρόμο σας; ξαναρώτησε ὁ ἀστυνομικός.

— Κανένα, ψυχὴ ζωσα...

— Τώρα δέν μοῦ μένει τίποτε ἄλλο παρὰ νά σάς εὐχαριστήσω, εἶπε ὁ Ταβερνιέ. Φανταζόμουν ὅτι κάτι θά ἔβγαινε ἀπὸ τὴ μαρτυρία σας. Μὰ δέν ἐβγήκε τίποτε. Σας ζητῶ συγγνώμην.

Ὁ κ. Χάφνερ ἔδωσε τὸ χέρι στόν κ. Ταβερνιέ, χαιρέτησε καί τὸν κ. Σανέ, καί τοὺς συνῶδευσε καί τοὺς δυὸ ὡς τὸ κεφαλόσκαλο, φωτίζοντάς τους ὡς ὅτου κατέβηκαν.

Ἡ Μάρθα Σανέ τοὺς περίμενε. Ἡ πρώτη της ἐρώτησις, μόλις τοὺς εἶδε, ἦταν:

— Ξαναγύρισε;

— Μάλιστα, κυρία, ἀπάντησε ὁ Ταβερνιέ. Καί τώρα ἐπιτρέψατέ μου νά φύγω, γιατί ἡ κ. Φαβρέιγ καί ἡ ἀνηψιά της θ' ἀνησυχούν.

"Ὡστόσο ἡ Μάρθα Σανέ ψιθύρισε ἀκόμα:

— Δέν μ' ἀρέσουν καθόλου οἱ τρόποι τοῦ ἐνοικιαστοῦ μας... Οὔτε τὸν ἀκούμε ὅταν περπατᾶ... Γιατί, ἀπόψε, δέν χτύπησε τὴν πόρτα, ὅταν γύρισε ἐδῶ;

— Δέν ἔχει κλειδί; ρώτησε ὁ Ταβερνιέ.

— "Όχι.

— Τότε φαίνεται, ὅπως ἄλλωστε λέει κι' ὁ ἴδιος, ὅτι ἡ πόρτα δέν ἦταν καλὰ κλεισμένη.

Καί ἀφοῦ εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ ἀστυνομικός ἐπιθεωρητής, τοὺς χαιρέτησε καί ἔφυγε.

"Ἐξω τὸ σκοτάδι ἀπλωνόταν πυκνὸ. Ὡστόσο, ὁ δρόμος τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ φάνηκε πρὸ σύντομος. "Ἐτσι, σὲ λίγο, εἶδε τὸ σπίτι τοῦ Φαβρέιγ νά ὀρθώνεται μπροστά του. Κανένα φῶς δέν φαινόταν σ' αὐτό.

Χτύπησε τὴν πόρτα. "Ἐπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμή, ἡ ἴδια ἡ θεία Ἀδριανὴ τοῦ ἀνοίξε.

— Φοβηθήκατε; ρώτησε.

— Ναι, τοῦ ἀπάντησε. Μὰς εἶχατε πει ὅτι ἡ ἀπουσία σας θά ἦταν πολὺ σύντομη... Καί ὅμως ἀργήσατε...

— Ναι, ἔκανε ὁ Ταβερνιέ. Ἀπασχολήθηκα λίγο...

Ἡ Ντενιζ στεκόταν ὄρθια στή γαλαρία κοντὰ στήν πόρτα τῆς σάλας.

— Δέν ἀνεβήκατε καθόλου ἐπάνω; ρώτησε ὁ Ταβερνιέ.

— "Όχι...

Ὁ ἀστυνομικός τίς κύτταξε στὰ μάτια καί ξαναεἶπε:

— Δέν ἐτολμήσατε;...

"Ἐκεῖνες δέν τοῦ ἀπάντησαν.

— Φοβηθήκατε ἐξ αἰτίας τοῦ πτώματος; ξαναρώτησε ὁ Ταβερνιέ.

— Δέν ξέρω... Ἴσως... ἔκανε ἡ Ἀδριανὴ Φαβρέιγ.

Ὁ Ταβερνιέ ὑψωσε τοὺς ὤμους του καί, γιὰ μιὰ στιγμή, βυθίστηκε σὲ σκέψεις. "Ἐπειτα ρώτησε:

— Δέν ὑπάρχει καθόλου φῶς στὸ ἀπάνω πάτωμα;

— "Όχι.

— Τότε δόστε μου μιὰ λάμπα.

Κι' ἐνῶ ἡ Ντενιζ πῆγε νά φέρῃ τὴ λάμπα, ἡ θεία Ἀδριανὴ τὸν ρώτησε:

— Τί ὥρα θέλετε νά φᾶμε;

— Ὅποτε θέλετε... Ἐγὼ θ' ἀνεβῶ μιὰ στιγμή στὸ ἀπάνω πάτωμα... ὅσο χρειάζεται νά λάβω τὰ μέτρα μου γιὰ τὴ νύχτα... καί θά ξανακατέβω ἀμέσως...

"Ὅταν ἡ Ντενιζ ἔφερε τὴ λάμπα, ὁ Ταβερνιέ τὴν ἐπῆρε. Κ' ἡ δυὸ γυναῖκες, μὲ τὰ μάτια μεγαλωμένα ἀπὸ τὸν τρόμον τὸν εἶδαν ν' ἀνεβαίνει τὴ σκάλα.

Ὁ Ταβερνιέ τράβηξε κατ' εὐθείαν στήν κάμαρη, ὅπου ἀναπαύονταν τὸ θῦμα. Τὰ σημάδια τοῦ στραγγαλισμοῦ φαινότουσαν τώρα πρὸ καθαρά.

«—Ποῦ θά περάσω τὴ νύχτα μου; ἀναρωτήθηκε ὁ ἀστυνομικός. Σ' αὐτὴν τὴν κάμαρη;»

Βεβαιώθηκε ὅτι τὰ παντζούρια τῶν παραθύρων ἔκλειναν καλὰ κι' ἔπειτα πέρασε στὸ διπλανὸ δωμάτιο. Καί τοῦ δωματίου αὐτοῦ ἡ πόρτα ἔβλεπε στόν

διάδρομο, εἶχε δὲ καί ἄλλες δυὸ πόρτες, ἀπ' τίς ὁποῖες ἡ μιὰ ἔβλεπε στὸ δωμάτιο τοῦ Φλυράν Κορντιέ καί ἡ ἄλλη στὸ δωμάτιο πού ἦταν ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, κοντὰ στὴ σκάλα.

«Ἐδῶ, σκέφθηκε ὁ ἀστυνομικός, πρέπει νά μείνω. "Ἐτσι θάχω ἀπέναντί μου τὴν κάμαρη τῆς Ἀδριανῆς Φαβρέιγ, ὅπου κανένας δέν θά μπορέσει νά μῆ χωρὶς νά τὸν δῶ. Ἐπίσης στήν ἄκρη τοῦ διαδρόμου, δεξιὰ μου, θρίσκεται ἡ κάμαρη τῆς ἀνηψιάς της. Οὔτε κι' ἐκεῖ μπορεῖ νά πάη κανεὶς, χωρὶς νά περάσει ἀπὸ μπροστά μου... Θαυμάσια...»

Καί ὁ ἀστυνομικός ξανακατέβηκε κάτω.

Τὸ τραπέζι εἶχε στρωθῆ στὸ μεταξύ. Ἐτοιμαζόντουσαν νά καθίσουν σ' αὐτό, ὅταν ἄκουσαν ἕνα αὐτοκίνητο νά σταματᾶ στὸ δρόμο.

Τέντωσαν τ' αὐτιά τους, ἀνήσυχτοι.

— Δέν θά ξαφνιαζόμουν καθόλου ἂν ἦταν ὁ κ. Φεγιέ, εἶπε ὁ Ταβερνιέ.

— Ὁ ἀνακριτής; ρώτησε ἡ θεία Ἀδριανὴ.

— Ναι. Μὴ λημονεῖτε ὅτι διεπράχθη καί δεύτερο ἐγκλημα ἐδῶ.

Τὴ στιγμή ἐκείνη ἕνα χτύπημα ἀκούστηκε στήν πόρτα. Ὁ ἀστυνομικός ἐπῆγε κι' ἀνοίξε ὁ ἴδιος.

"Ἦταν πράγματι ὁ ἀνακριτής κ. Φεγιέ.

— Καλησπέρα, κ. Ταβερνιέ, εἶπε στόν ἀστυνομικό. "Ἦμουν βέβαιος ὅτι θά σ' εὔρισκα ἐδῶ...

— Ναι, θά μείνω ἐδῶ ὅσο τὸ πῶμα θά ἔσκεται στὸ σπίτι αὐτό.

— Καί κάνεις πολὺ καλά.

(Ἀκολουθεῖ)

Με συγχωρεῖτε, εἶπε ὁ κ. Χάφνερ, νοιώθω τόν ἑαυτόν μου ἐξαντλημένο...